

Wacht op mij

Santa Montefiore bij Boekerij:

Onder de ombu-boom

Het vlinderkistje

De Vergeet mij niet-sonate

De zwaluw en de kolibrie

Valentina's laatste reis

De zigeunermadonna

Het geheim van Montague

De Franse tuinman

In de schaduw van het palazzo

De affaire

Villa Magdalena

Fairfield Park

De vuurtoren van Connemara

De dochter van de imker

De witte duif

Onder de Italiaanse zon

Een handvol geluk (voorheen Het gouden licht)

Naar de overkant

Een tijdloze liefde

Wacht op mij

De vrouwen van kasteel Deverill

Als de rododendron bloeit

De laatste roos van de zomer

De vergeten Deverill

De verre horizon

Bij het licht van de maan

Een nieuw begin

boekerij.nl

SANTA MONTEFIORE

Wacht op mij

Florence verloor in de Tweede Wereldoorlog haar grote liefde. Maar sommige liefdes blijken sterker dan de dood.

Vertaald door Erica Feberwee

Eerste druk januari 2023

Derde druk december 2023

ISBN 978-90-492-0206-4

ISBN 978-94-023-1981-1 (e-book)

ISBN 978-90-528-6545-4 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Wait for Me*

Omslagbeeld: © Johannes Wiebel | punchdesign, Munich using images
from stock.adobe.com and arcangel.com

Auteursfoto: © Alex de Groot

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2023 Santa Montefiore

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn vrouw, Anna-Lisa,

*in dankbaarheid voor haar liefde en geduld,
en voor Amelia, Benjamin en Hannah, onze kinderen
en een bron van geluk voor ons beiden*

Simon Jacobs

*

*Voor Sebag, Lilochka en Sasha,
door wier liefde ik me gedragen weet
Santa Montefiore*

Geïnspireerd op het waargebeurde verhaal van Simon Jacobs

*Ik was hier al,
Wanneer of hoe, dat weet ik niet,
Maar alles voelt vertrouwd:
Het gras, de geur, krachtig en zoet,
Het zuchten van de zee, de lichten op de kust.
Je was ooit al van mij,
Lang, misschien heel lang geleden.
Maar toen die zwaluw opsteeg langs het zwerk,
Toen je blik hem volgde in zijn vlucht,
Toen werd een sluier opgetild en wist ik alles weer.
Was het ooit al zoals nu?
Neemt niet de maalstroom van de tijd
Ons leven met zich, maar brengt hij ons,
Voorbijgaand aan de dood,
Weer bij elkaar om elkaar opnieuw te mogen beminnen?*

Vrij naar 'Sudden Light' van Dante Gabriel Rossetti

1828-1882

Proloog

Zuid-Australië, december 1995

Ze las de brief nogmaals. Krankzinnig! Ze had er geen ander woord voor. Krankzinnig, belachelijk en ronduit wreed, de omstandigheden in aanmerking genomen. Absurd. Zo bizar dat ze in de lach schoot. Ze sloeg haar ogen op, haar blik gleed over het gazon. Tussen de ridder-sporen, helemaal achter in de tuin, deinde een strohoed op en neer. Mary-Alice glimlachte. Haar moeder stond onkruid te wieden en planten op te binden die dreigden om te vallen. Florence Leveson mocht dan zesenzeventig zijn, dat betekende niet dat ze het rustiger aan deed. Van nietsdoen kreeg je botontkalking, zei ze altijd. Een auto die te lang stilstond, ging roesten. Dat zou haar niet gebeuren. Ze werkte in de tuin, ze maakte lange wandelingen met Baz, haar basset, ze bakte taarten, speelde piano en deed aan yoga. Dat laatste tot afschuw van Mary-Alice, die vond dat de aanblik van je moeder in lycra iedereen bespaard zou moeten blijven.

Moest ze Florence de brief laten lezen? Of was het beter van niet?

Ze besloot het een paar dagen te laten rusten. Het had geen haast, en de kans was groot dat haar moeder de brief in de prullenmand zou gooien. Niet omdat ze geen gevoel voor humor had. Integendeel, Mary-Alice kende niemand met zo veel humor als haar moeder. Florence was als weinig anderen in staat om, zelfs met een gebroken hart, van het leven te genieten; om nog altijd vrolijk en gelukkig te zijn. En dat was bepaald geen geringe prestatie na alles wat ze had meege-

maakt. Dus als iemand om die idiote brief zou kunnen lachen, dan was het Florence. Daar was Mary-Alice van overtuigd.

En toch knaagde er iets en werd ze geplaagd door twijfels. Want stel nu eens dat haar gevoel voor humor Florence in dit geval in de steek liet. Dan zou Mary-Alice wensen dat ze haar de brief nooit had laten lezen. Voorzichtigheid, terughoudendheid was geboden.

De envelop was geadresseerd aan Mary-Alice Delaware, maar de brief was aan Florence Leveson gericht. De afzender had een klein berichtje bijgesloten waarin hij schreef dat hij het aan Mary-Alice overliet om te beoordelen of haar moeder met de inhoud van de brief overweg zou kunnen. Dat getuigde van tact en empathie, en uit zijn woordkeuze bleek duidelijk hoe zorgvuldig hij te werk was gegaan. Want het was een prachtige brief, dat kon Mary-Alice niet ontkennen. Een indrukwekkende, ontroerende brief. En ook dat was een reden waarom ze twijfelde. De afzender was niet zomaar de eerste de beste idioot, niet iemand met slechte bedoelingen. Hij maakte een ontwikkelde, respectabele indruk. Dat nam niet weg dat de inhoud van de brief erg gevoelig was. En buitengewoon merkwaardig.

‘Wil je een kop thee, mam?’ riep Mary-Alice vanaf de veranda. Het liep tegen vijven, en als geboren en getogen Engelse hechtte Florence ’s middags nog altijd aan thee, vergezeld van ei-met-bieslooksandwiches en een plak cake, of toast met boter en Vegemite. Over haar gewicht maakte ze zich geen zorgen. In haar jonge jaren had ze een rank figuurtje gehad, hoog op de benen en met een smalle taille. Inmiddels was ze volslank. Haar huid had niets te lijden gehad van de zon, niet in India, waar ze als kind had gewoond, en niet in Australië. Ze oogde jong voor haar leeftijd, met alleen op de juiste plekken wat lachrimpeltjes. IJdel was ze nooit geweest, ook niet toen ze als knappe jonge vrouw werd omringd door aanbidders. Ze had altijd dik, glanzend haar gehad, dat ze tegenwoordig losjes opstak met een paar nonchalante plukken langs haar gezicht. Als meisje was ze blond geweest, maar met het klimmen der jaren was ze donkerder geworden, en in-

middels was ze grijs, met een brede zilverwitte lok aan de voorkant. Vandaar dat haar kleindochters haar de Das noemden. Dat zouden de meeste vrouwen misschien niet als een compliment hebben opgevat, maar Florence vond het erg grappig.

‘Ja, lekker!’ Florence veegde het zweet van haar voorhoofd. Het was heet. Even pauzeren in de schaduw zou heerlijk zijn. Ze deed haar handschoenen uit en baande zich een weg tussen de planten door naar het gazon. Baz, die onder een perenboom had liggen soezen, ging vol verwachting rechtop zitten. ‘Volgens mij heeft de tuin er nog nooit zo prachtig bij gelegen. Hij doet niet onder voor de tuinen in Engeland!’ Haar glimlach verleende haar gezicht een meisjesachtige liefvalligheid. ‘Je zou denken dat het hier elke dag regent. En dan die snoezige hommels! Zoals ze van bloem naar bloem waggelen doen ze me denken aan oom Raymond, zwalkend van pub naar pub. Niemand kon zo van een kroegentocht genieten als hij.’

Mary-Alice moest lachen. Haar moeder vertelde graag over vroeger, en de jaren in Engeland waren haar duidelijk het meest dierbaar. Terwijl ze naar binnen liep om thee te zetten, bedacht Mary-Alice dat limonade met ijsblokjes verkoelender zou zijn, maar haar moeder was een gewoontedier en gaf de voorkeur aan thee. Earl grey met een scheutje melk. Toen Mary-Alice even later weer naar buiten kwam, gewapend met een pot thee en een schaalje met cake, zat haar moeder op de schommelbank. Baz lag naast haar met zijn kop op haar schoot. Florence waaierde zichzelf koelte toe en neuriede een wijsje dat Mary-Alice niet bekend voorkwam. Ongetwijfeld een liedje uit haar jeugd.

‘Oom Raymond nam ons met Kerstmis altijd mee naar de kindervoorstelling in Folkestone.’ Met een weemoedige glimlach aaide Florence de hond over zijn kop. ‘Dat was traditie, en we keken er vol verlangen naar uit. Het was echt een traktatie. Ik vond *Peter Pan* ’t mooist. En ik heb Jean Forbes-Robertson gezien in de rol van Peter!’ ‘Geloven jullie dat elfjes bestaan? Ja? Klap dan in je handen! Zo hard

als je kunt!” Nou, dat deden we! En dan werd Tinker Bell weer levend. Het was fantastisch!

Mary-Alice schonk thee in en gaf haar moeder een bordje met een plak cake. Baz tilde zijn kop op en snuffelde gretig. ‘Ik wou dat ik me Kerstmis in Engeland nog kon herinneren,’ zei Mary-Alice verlangend. ‘Met een brandend haardvuur en rijp op het gras. De Kerstman op zijn slee is toch een stuk leuker met een dik pak sneeuw.’

‘Ja, Kerstmis is hier heel anders dan in Engeland.

Met Kerstmis hoort het tintelend fris en koud te zijn, met flonkerende ijskristallen, net als op de plaatjes op de adventskalender. Hoe oud was jij toen we hier kwamen? Vier?’

‘Drie.’ Mary-Alice haalde haar schouders op. ‘Ach, wat je niet kent, kun je niet missen, zeggen ze. En Kerstmis blijft een heerlijk feest, ook hier.’

Florence zette het bordje op het lage tafeltje voor de bank, buiten bereik van Baz, en deed een klontje suiker in haar thee. ‘We logeerden met Kerstmis altijd bij mijn opa en oma. Ach, wat vond ik het daar heerlijk! Papa stierf al kort nadat we uit India waren teruggekomen, en dus ging mama met Winifred en mij naar Cornwall, om de feestdagen bij haar ouders te vieren. Ze hadden een zalig groot huis in Gulliver’s Bay. The Mariners. Het had zelfs een eigen strand. Zoiets bestaat waarschijnlijk niet meer, maar in die tijd hadden we het helemaal voor ons alleen. En van het huis liep een ondergrondse gang naar een grot. In de tijd van de napoleontische oorlogen verstopten smokkelaars daar ballen wol, en die brachten ze in de baai aan boord van vissersboten, in ruil voor cognac en Franse kant. Het was een sprookje. Het huis, het strand, de grot...’

‘Ja, zo klinkt het ook.’ Mary-Alice kende de verhalen over The Mariners maar al te goed.

‘Net als Kerstmis in The Mariners. Ik weet nog hoe opgewonden we waren op kerstochtend. Dan had mijn oma ’s nachts onze sok met cadeautjes op het voeteneind van het bed gelegd. Als ik mijn benen

bewoog hoorde ik hem rinkelen. We werden zo verwend, Winifred en ik. Helemaal onder in de sok zat een mandarijn, nog in het zilverpapier van de groenteman. Tegenwoordig is een mandarijn niets bijzonders meer, maar toen... Toen waren mandarijnen een luxe. Ze kwamen met de boot helemaal uit Tanger.' Florence grinnikte. Ze nam een slok thee en slaakte een zucht. Ergerlijk, dat gezucht, vond ze. Dat bewees dat ze oud begon te worden. 'En dan het kerstdiner! Ook zo'n feest.' De herinneringen toverden een blos op haar wangen. 'Vooral het toetje. Dat vond ik het lekkerste van de hele maaltijd. Eerst kwam de stilton op tafel, met Romary-crackers van Tunbridge Wells. En dan de chocolaatjes van Charbonnel et Walker, laagje voor laagje in die prachtige doos. Je moest ze er met een zilveren tangetje uit halen. O, en *Carlsbad plums*. En die heerlijke *fruits glacés* en *marrons glacés*! Daar was mijn moeder dol op. Wanneer we uitgegeten waren bleven de mannen nog aan tafel zitten voor een glaasje port.'

Florence nam een hap cake en zuchtte opnieuw, maar nu genietend. 'Hm, heerlijk! Nee, dat is niet voor jou, Baz. Nou vooruit, een klein stukje dan.' Ze gaf het hem. 'In Gulliver's Bay hadden we altijd vruchtencake bij de thee.'

'Ik zou dolgraag een keertje teruggaan,' zei Mary-Alice. Want ook al was ze pas drie geweest toen ze met haar moeder naar Australië emigreerde, dankzij alle verhalen voelde Gulliver's Bay volmaakt vertrouwd.

'Ik ben te oud om nog terug te gaan. Anders gingen we samen.' De blik van Florence werd plotseling weemoedig. 'En ik heb geen idee wie er tegenwoordig in The Mariners woont. Misschien hebben ze er wel een hotel van gemaakt. Vreselijk! Maar ja, niemand wil meer in zo'n groot huis wonen, met bediendekamers en een stoet personeel. Trouwens, dat is ook niet te betalen. Maar dat was vroeger heel gewoon. Mijn opa en oma waren nog van de oude stempel. Ze hechtten aan tradities, aan etiquette, en ze waren redelijk voornaam. We vonden het vanzelfsprekend dat er overal personeel voor was. Ik besef nu pas hoe

hard de bedienden moesten werken. Ze hadden bijna nooit een dag vrij, en volgens mij verdienden ze ook niet veel. Mijn opa en oma verkeerden in de gegoede kringen, zoals dat heette. Maar toen kwam de oorlog, en die betekende het einde van de wereld zoals zij die hadden gekend.’ Alweer een zucht. En nog een hap cake. Baz keek kwijlend toe, maar Florence werd zo in beslag genomen door haar herinneringen dat ze het niet merkte. ‘De twee broers van mijn vader waren gesneuveld in de Grote Oorlog. Niemand had verwacht dat het weer oorlog zou worden. En dan ook nog zo kort na de vorige. Wat een verspilling van levens! Je zou denken dat de mensheid haar lesje had geleerd. Maar nee. De mens leert niets van de geschiedenis. Tragisch, dat is het.’

Mary-Alice pakte de theepot om de kopjes bij te schenken. ‘Vertel nog eens wat over Gulliver’s Bay,’ zei ze om haar moeder af te leiden van de oorlog met al zijn verdrietige herinneringen.

‘Ik was ook toen al niet gelovig, maar ik ging graag naar de kerk,’ vervolgde Florence. ‘We hadden een goeie dominee. Ik mocht hem graag. Dominee Millar was een kleine dikke man met een kaal hoofd. En hij sliste. Maar hij was altijd zo gedreven, zo beziel. Waar hij ook over preekte, hij wist het altijd boeiend te maken. Ik heb daarna nooit meer een dominee gehoord die zich met hem kon meten. Dominee Millar had wat je noemt charisma. Als alle dominees waren zoals hij, dan zaten de kerken elke zondag stampvol.’ Ze grijnsde ondeugend. ‘Maar eerlijk is eerlijk, ik kwam niet voor dominee Millar. Ik kwam voor Aubrey Dash.’

Mary-Alice glimlachte. Ze kon het verhaal wel dromen, maar dat zou ze nooit zeggen, want ze wist hoezeer haar moeder haar herinneringen koesterde. ‘Alleen al de naam klinkt romantisch,’ zei ze in plaats daarvan.

‘Ja, hè? Ik schreef hem in mijn dagboek. Bladzijden vol met “Aubrey Dash” en daaronder “Florence Dash”, om alvast te wennen. Grappig, als je bedenkt hoe het allemaal is gelopen.’ Florence lachte, haar groe-

ne ogen straalden. ‘Maar Aubrey was niet in me geïnteresseerd.’ Ze haalde haar schouders op en nam nog een slok thee.

‘Dat begrijp ik niet. Je was zo’n mooi meisje.’

‘Ach, ik was nog erg jong. En naïef. Een laatbloeiër. In de kerk zaten we allebei in de bank met onze eigen familie, en dan kon ik hem vanuit mijn ooghoeken zien, als een ster die straalde aan de andere kant van het middenpad. Het kostte me de grootste moeite om niet steeds naar hem te kijken. Ik telde de minuten af. Vijf... zes... soms lukte het me om wel zeven minuten niet zijn kant uit te kijken. Het fijnste vond ik het als er avondmaal was. Dan stond ik soms voor of achter hem in de rij, en dan voelde ik dat hij dichtbij was, alsof hij warmte uitstraalde. Wanneer hij me aankeek – niet dat hij dat vaak deed – werd ik vuur-rood.’ Ze stopte het laatste stukje cake in haar mond en likte genietend haar vingers af. ‘Sorry, Baz. Het is op.’ De hond legde berustend zijn kop weer op haar schoot. ‘Aubrey was verduveld knap, al toen hij nog maar een jongen was. Hij stak met kop en schouders boven zijn leeftijdsgenoten uit, en hij had prachtige ogen. Grijs, met lange donkere wimpers. En volle lippen. Dat hebben niet veel mannen in Engeland. Maar Aubrey had echt een erg aantrekkelijke mond.’

Mary-Alice begon opnieuw te lachen. ‘Waar jij al niet op let.’

‘De mond is belangrijk,’ verklaarde Florence resoluut. ‘Het is bepaald geen pretje om te zoenen met een man met van die harde, smalle lippen. Zo’n haaienbek.’

Ze schoten allebei in de lach. ‘Ja, daar kan ik me wel iets bij voorstellen,’ moest Mary-Alice toegeven. ‘Maar ik vind het zo grappig hoe jij je dat soort details herinnert.’

‘Kun jij je je eerste liefde nog herinneren?’

‘Ja, dat wel. Maar niet zoals jij.’

‘Ach, wanneer je zo oud bent als ik, komen de herinneringen als vanzelf weer naar boven. Zomaar, uit het niets. Je staat een vlierboom uit te graven, en ineens... *pats!*... als een luchtbel die opstijgt uit je onderbewuste en uit elkaar spat, komt er iets naar boven waar je in geen

jaren meer aan hebt gedacht. En met de herinneringen komen ook de gevoelens terug, en dan is het net alsof je het opnieuw beleeft. Echt waar. Dan is het alsof ik weer tussen de kerkbanken sta bij het avondmaal, achter Aubrey Dash, met de vurige hoop dat hij zich omdraait.’ Florence schudde haar hoofd, verbaasd over haar jongere zelf. ‘Ach, als je jong bent weet je nog zo weinig. Dan moet je nog zo veel leren.’

Mary-Alice was zich bewust van de brief in haar zak; het leek wel alsof die warm aanvoelde en haar aandacht opeiste. Ze zette haar kopje neer, maar net toen ze haar hand in haar zak liet glijden zag ze in de verte een stofwolk op het pad. De wolk werd steeds groter, en toen de truck dichtbij genoeg was zag ze de koplampen en het chroom glinsteren in de zon. ‘Daar is David!’ Ze haalde haar hand uit haar zak en schoot overeind. De brief zou moeten wachten.

‘Ik ga nog even de tuin in.’ Florence werkte zich kreunend overeind.

‘Zou je dat nou wel doen? Is het voor vandaag niet genoeg geweest?’

‘Het is pas zes uur. We hebben het beste nog tegoed. De vroege avond, met dat gouden strijklucht, dat vind ik de mooiste tijd van de dag.’ Florence slaakte een diepe zucht en liet haar blik voldaan over de tuin gaan. ‘Heerlijk, dat geluid van de vogels die een plekje zoeken voor de nacht. Weer iets wat me aan Gulliver’s Bay doet denken. Er zijn hier natuurlijk andere vogels, maar het effect is hetzelfde. Balsem voor de ziel. Er is maar weinig waar ik zo gelukkig van word.’

Mary-Alice zette de kopjes en de bordjes op het blad en liep ermee naar binnen. Tegen de tijd dat ze weer naar buiten kwam, had David zijn auto onder een eucalyptusboom geparkeerd. ‘Heb je een fijne dag gehad, lieverd?’ Vanaf de veranda reikte ze hem een blikje koud bier aan.

Haar man was al in de zestig, maar nog altijd een gespierde, atletische verschijning. Hij squashte en tenniste, en wanneer hij daar tijd voor had maakte hij lange voettochten of ging hij een eind hardlopen. Met het klimmen der jaren werd hij zich steeds meer bewust van zijn lichaam, en hij deed er alles aan om niet te zwaar te worden.

‘Precies waar ik trek in had.’ Hij gaf zijn vrouw een kus, pakte het biertje aan en liet zich op de schommelbank vallen. Met zijn tas naast zich op de grond en zijn voeten in rode sportschoenen op de tafel maakte hij onder luid gesis het blikje open. Na de eerste gulzige slokken smakte hij genietend met zijn lippen. ‘Heerlijk!’ Hij ging met een hand door zijn dikke bos donkere krullen, waarin geleidelijk aan steeds meer grijs te zien was.

Mary-Alice ging tegenover hem zitten en luisterde terwijl hij verslag uitbracht over zijn dag. David had, samen met zijn oude schoolvriend Bruce Dixon, een aannemersbedrijf, en daar kon hij altijd smakelijk over vertellen. Normaliter zou Mary-Alice de brief met hem hebben besproken. Ze deelde altijd alles met haar man, maar in dit geval deinsde ze daarvoor terug. De inhoud van de brief was te bizar. Ze was bang dat David erom zou moeten lachen, dat hij zou zeggen dat ze hem in de prullenmand moest gooien. En dat zou ze ook eigenlijk het liefst doen. Maar de brief was gericht aan haar moeder. Florence had er recht op die te lezen.

Vanuit de border wuifde Florence naar David, waarop ze voortvarend en tevreden neuriënd haar geploeter hervatte. Ze pauzeerde alleen even om naar de bijen te kijken die boven de lavendel zoemden. Wat waren ze verrukkelijk dik! En wat waren ze druk in de weer! Terwijl er een wegvloog vroeg ze zich af hoe het beestje met zulke nietige vleugeltjes in de lucht wist te blijven. De stemmen van Mary-Alice en David klonken ver weg en werden naar de achtergrond verdreven door het tjilpen van de vogels die kibbelden om de tak waarop ze de nacht wilden doorbrengen. De zon zakte langzaam naar de horizon en deed de vlakte baden in een nevelig roségouden licht. Nog even, dan verscheen de eerste ster aan de hemel, dan spreidde de avond zijn deken over de tuin en legde alle dieren, behalve de krekels en de uilen, het zwijgen op. Florence bleef het liefst zo lang mogelijk buiten. Sinds ze de stad achter zich had gelaten om bij Mary-Alice en David te gaan wonen, op hun prachtige ranch in Victoria, genoot ze ervan zich on-

der te dompelen in de natuur. In de stad had ze de royale patio bij haar appartement ingericht met potten vol planten en fruitbomen, maar in haar hart was ze altijd naar het platteland blijven verlangen. De rust was wat ze het meest had gemist. Het gefluister van de bries in de bladeren, de verstilde, voedende, helende ademhaling van de natuur; en het gevoel, heel diep vanbinnen, om daarvan deel uit te maken.

Baz kwam overeind en rekte zich uit. Het werd tijd om naar binnen te gaan. ‘Kom maar mee, jochie,’ zei Florence, en samen beklommen ze de treden naar de veranda. Via de hordeur gingen ze naar binnen. Buiten vormde het koor van krekels inmiddels een ware kakofonie van getjirp. De vogels zwegen. De avond viel, een vredige indigoblauwe sluier daalde neer over de vlakte.

Mary-Alice stond in de keuken, waar ze bezig was met het avondeten. David was naar boven gegaan om te douchen. Florence schonk zichzelf een glas wijn in en deed een handvol ijsblokjes in haar glas. ‘Jij ook?’

‘Ja, lekker.’

Florence schonk nog een glas in. ‘Kan ik iets doen?’

‘Nee hoor, jij hebt al hard genoeg gewerkt.’

‘Dan denk ik dat ik even in bad ga.’

‘Goed idee.’

‘Ik vind het heerlijk, in bad met een glas wijn. Verrukkelijk decadent. Dan voel ik me weer jong. Vlak na de oorlog mocht het water niet hoger dan tot onze enkels. Dus ik vind een vol bad nog altijd een luxe.’

Mary-Alice keerde het fornuis de rug toe en haalde de brief uit haar zak. ‘Deze is vandaag bezorgd. Ik had hem je al eerder willen geven, maar ik ben het steeds vergeten.’

Florence liet zich niet voor de gek houden. Zoiets vergat je niet. ‘Een brief? Van wie?’ Ze kneep haar ogen tot spleetjes. Het gezicht van haar dochter verried dat het niet zomaar een brief was.

‘Je moet hem maar lezen.’

Fronsend bekeek Florence de adressering. Het handschrift kwam

haar niet bekend voor. ‘Weet je wat, ik neem hem mee naar boven. Een glas wijn, een warm bad en een geheimzinnige brief. Het wordt steeds leuker.’

Mary-Alice haalde diep adem. ‘Nou, ik weet niet of “leuker” het juiste woord is,’ zei ze weifelend.

Florence keerde de brief om en zag dat die niet verzegeld was. ‘Heb jij hem al gelezen?’

‘Ja.’

‘En?’

‘Tja, ik vind het nogal vreemd wat erin staat. Heel erg vreemd zelfs. Maar nogmaals, je moet hem maar lezen.’

‘Je maakt me erg nieuwsgierig. Moet ik hem hier lezen? Voor als ik erin blijf?’

Mary-Alice grinnikte. ‘Nee hoor, in bad is prima. Maar het is misschien wel een goed idee om de fles mee te nemen.’

‘Is het zo erg?’

‘Nee, maar wel vreemd,’ herhaalde Mary-Alice.

Florence deed wat haar dochter zei. Gewapend met de fles, de brief en haar glas liep ze de trap op. Toen ze in het geurige water zat, droogde ze haar handen af, zette haar leesbril op en haalde de brief uit de envelop.

‘Beste Mrs. Leveson, Laat ik me om te beginnen aan u voorstellen...’

1

Gulliver's Bay, Cornwall, 1937

Dominee Millar stond op de preekstoel. Een nietige verschijning, maar tegelijkertijd een reus, dankzij de bevlogenheid waarmee hij sprak. Zijn kale hoofd glom als een biljartbal, hij bloosde als een koorknaap, en zijn borstelige wenkbrauwen bewogen als twee dronken rupsen mee met het ritme van zijn preek. Dat hij sliste, zou misschien een komisch effect hebben gehad, ware het niet dat zijn woorden zo wijs waren en met zo veel bezieling werden uitgesproken. Dominee Millar was met recht een inspirerende dominee, de kerk-gangers hingen aan zijn lippen. Althans, allemaal op één na.

Florence Lightfoot zat in de bank met haar familie: haar grootouders Joan en Henry Pinfold, haar oom Raymond, haar zus Winifred en Margaret, haar moeder. Maar terwijl iedereen strak naar de dominee keek, dwaalde de blik van Florence naar de andere kant van het middenpad, naar de bank van de familie Dash. Daar zaten ze allemaal al net zo kaarsrecht, geconcentreerd op de preek. Florence deed alsof ze naar de dominee luisterde; af en toe knikte ze of lachte ze zacht, zogenaamd een en al aandacht. Maar in werkelijkheid drong geen woord van wat de dominee zei tot haar door, want ze had alleen maar oog voor de negentienjarige Aubrey Dash.

Ze was 'verkikkerd' op Aubrey, zoals haar oudere en wijzere zus het noemde. Maar Florence wist wel beter. Ze mocht dan pas zeven-tien zijn, bijna achttien, maar wat ze voor Aubrey voelde ging veel

dieper. ‘Verkikkerd’, dat impliceerde iets tijdelijks, iets kinderlijks, iets waar je uiteindelijk overheen groeide en waar je later om lachte. Net als dat je niet meer met poppen speelde wanneer je ouder werd. Maar Florence hield oprecht van Aubrey, en dat zou altijd zo blijven. Dankzij de vele boeken die ze had gelezen, wist ze drommels goed wat liefde was.

Maar Aubrey had geen oog voor haar. Hij zat stijf rechtop, net als iedereen met een ernstig gezicht, totdat hij glimlachte om iets wat de dominee zei. Dan verschenen er kleine rimpeltjes rond zijn mond en zijn ooghoeken. Zijn glimlach had een wonderbaarlijk effect op Florence. Daardoor voelde ze zich opgetild en was het alsof haar hart zwol van geluk. Zo stelde ze zich een religieuze extase voor. Het zou de dominee plezier hebben gedaan als hij het had opgemerkt. Haar blik rustte bewonderend op Aubrey, haar lippen weken uiteen in een zucht van verlangen. Maar een scherpe elleboog in haar ribben deed haar hardhandig opschrikken uit haar gemijmer. Ze keerde zich nijdig naar haar zus. Die schonk haar een strenge blik en tikte met een roodgelakte nagel op haar gebedenboek. Niet dat het hielp. Florence hield zich zelden aan de regels. Die waren er in haar ogen om overtreden te worden. Even keek ze zogenaamd braaf naar de dominee, maar zodra de aandacht van haar zus verslaptte, dwaalde haar blik weer naar de andere kant van het middenpad.

Aubrey was ontegenzeggelijk een knappe verschijning, al sinds hij nog maar een jongen was. Met het inzicht in de verschillen tussen jongens en meisjes, was bij Florence ook het besef gekomen van wat ze voor Aubrey voelde. De familie Dash woonde op Pedrean Park, een reusachtig zestiende-eeuws landgoed even buiten Gulliver’s Bay, compleet met een tennisbaan en een zwembad. William Dash, Aubreys vader, was een herenboer. Van Pedrean was het maar een klein eindje fietsen naar The Mariners, het huis van de grootouders van Florence en Winifred. The Mariners was weliswaar niet zo groot als Pedrean Park, maar het keek uit op zee en het had zelfs een eigen

baai met een privéstrand. Omdat Winifred net zo oud was als Aubrey, en omdat de tweelingen Julian en Cynthia van dezelfde leeftijd waren als Florence, lag het voor de hand dat de twee families veel met elkaar optrokken.

De familie Dash was veel groter, met neven en nichten in uiteenlopende leeftijden die tijdens de schoolvakanties op Pedre van kwamen logeren. Anders dan de moeder van Florence, die bijna haar hele huwelijk in Egypte en India had gewoond en die in Engeland nauwelijks vrienden en kennissen had, waren Aubreys ouders geboren en getogen in Cornwall. Met als gevolg dat ze iedereen kenden. Ze gaven regelmatig etentjes, en dankzij de picknicks, de boottochtjes en de tennis-toernooien die ze in de lange zomermaanden organiseerden, waren ze het bruisende middelpunt van het hele graafschap. Niets was hun te veel, iedereen was welkom. Hun familiemotto had 'Hoe meer zielen, hoe meer vreugd!' kunnen zijn.

Margaret Lightfoot was daarentegen erg nerveus van aard; ze raakte al in paniek bij het vooruitzicht dat ze een etentje zou moeten geven, zelfs voor een klein gezelschap. Toch viel daar niet altijd aan te ontkomen, al was het maar om iets terug te doen voor de vele uitnodigingen die zij en haar dochters ontvingen. Bij het ontvangen van gasten leunde ze zwaar op Winifred. Haar oudste dochter was zelfverzekerd en praktisch van aard, net als wijlen haar echtgenoot dat was geweest. Ook Joan, haar moeder, was een steun en toeverlaat; lief en geduldig, een en al begrip voor de tekortkomingen van haar dochter. Aan Florence had Margaret nog niet veel. Haar jongste was nog te veel een flierefluiter om haar moeder – of wie dan ook – tot steun te kunnen zijn.

Maar ook al slaagde Margaret erin de rol van gastvrouw te spelen en de burens in Gulliver's Bay voor een lunch en een diner te ontvangen, ze zag er altijd als een berg tegen op om de familie Dash uit te nodigen. Celia Dash was met haar gitzwarte haar een oogverblindende schoonheid; ze had stijl en klasse, en haar smaak was onovertrof-

fen. Vergeleken met haar voelde Margaret zich een boerse waterkip naast een sierlijke zwaan. William Dash deed qua uiterlijk niet voor zijn vrouw onder. Hij beschikte bovendien over een ontspannen charme en een onbekommerde opgewektheid. Zijn grootste zorgen waren Hunter, zijn zwarte labrador die nog wel eens wilde uitbreken om naar het stadje te gaan, en de vraag wie er tegenover hem zou komen te staan op de tennisbaan. Over het weer kon een herenboer als William Dash zich niet druk maken. Het fortuin dat hij had geerfd, was niet vergaard met boeren, en met de huishouding en alles wat daarbij kwam kijken, hield hij zich ook niet bezig. Celia stond aan het hoofd van een legertje koks, dienstmeisjes, butlers, tuinmannen en chauffeurs die als een geoliede machine hun taken uitvoerden, met grote toewijding jegens hun werkgevers. Celia bezat de gave om iedere bediende een gevoel van verantwoordelijkheid te geven voor zijn of haar domein, met als gevolg dat ze zonder uitzondering trots waren op hun werk. Zo veel perfectie maakte dat Margaret zich erg onzeker voelde wanneer ze de familie Dash ontving, als dank voor al het vermaak dat op Pedrean werd georganiseerd.

Die zondagochtend in de kerk leek het onbegrijpelijk dat Aubrey zich niet bewust was van de verlangende blikken die Florence hem toewierp. Ze was weliswaar geen klassieke schoonheid, maar ze bezat een ondeugende gevatheid waarvan de meeste jongens van haar leeftijd erg gecharmeerd waren. Wat ze niet wist, was dat Aubreys belangstelling uitging naar een onbekende uit Frankrijk die tot ieders verrassing de zomervakantie bij de Dashes kwam doorbrengen. Haar moeder was een oude vriendin van Celia, en ze had haar dochter naar Gulliver's Bay gestuurd om Engels te leren. Elise Dujardin was klein en tener; in haar donkere ogen lag de waakzame, enigszins angstige blik van een hert op onbekend terrein. Met haar charmante ingetogenheid had ze Aubreys belangstelling gewekt. Zoals ze daar zat, in de bank vóór hem, ingeklemd tussen zijn struise nichten Bertha en Jane

Clairmont, bood Elise een ranke aanblik. En ze was bovendien qua stijl en uiterlijk zo anders dan de meisjes die hij kende.

Ze was Florence niet opgevallen. En zelfs als ze de jonge Française met haar donkere krullen zou hebben opgemerkt, dan zou ze haar als oninteressant hebben afgedaan. Ze zou haar zeker niet als een bedreiging hebben beschouwd. Anders dan Ginger Lately met haar vuurrode haar en de rijzige, elegante Natalie Carter. Ze waren allebei een jaar ouder dan Florence en een stuk minder naïef. Maar Florence had geen idee dat het Franse meisje Aubreys aandacht had getrokken, laat staan dat hij in haar geïnteresseerd was.

Na afloop van de dienst verzamelden de gelovigen zich zoals gebruikelijk buiten de kerk voor een praatje. Zoals bijna elke zondag hadden de Dashes dominee Millar voor de lunch uitgenodigd. ‘Ik ben benieuwd naar je Frans,’ hoorde Florence hem tegen Aubrey zeggen toen die de dominee de hand schudde en hem bedankte voor de preek.

Aubrey grinnikte. ‘Ik ben bang dat ik onze nieuwe vriendin ernstig zal moeten teleurstellen.’

Florence had geen idee waar het over ging, en ze dacht er niet verder over na terwijl ze op haar beurt wachtte om de dominee te bedanken voor zijn inspirerende woorden, die bijna volledig aan haar voorbij waren gegaan.

Het was een stralende zonnige dag, met zoals altijd wind uit zee. De robuuste kerk, opgetrokken uit grijze steen, dateerde uit de dertiende eeuw, maar had in de loop van de geschiedenis diverse renovaties ondergaan, in de negentiende eeuw culminerend in een leien dak. Op de nok zaten drie zilvermeeuwen die onverschillig op de gelovigen neerkeken. De toren was voorzien van een borstwering met kantelen, met op de vier hoeken hoge spitsen die de elementen honderden jaren hadden weten te trotseren. Nu koesterde de toren zich in het stralende licht van het begin van de zomer en werd af en toe in schaduwen gedompeld wanneer er een pluizige witte wolk langs de